

Arrest

nr. 346 527 van 12 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die thans verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 mei 2026, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 mei 2026 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKERF, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2026 legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ARRO IEPER op 21.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: Z.

geboortedatum: (...)2007

geboorteplaats: /

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart op 21.04.2026 aan de PZ ARRO IEPER dat hij niet terug kan naar Pakistan omdat er gevaar is, zonder verdere verduidelijking. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont.

Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Bovendien heeft betrokkene tot op heden nog geen verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 21.04.2026 in België te verblijven maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd door de PZ ARRO IEPER aangetroffen in een vrachtwagen, met de bedoeling illegaal richting Verenigd Koninkrijk te reizen. Betrokkene heeft de grens overschreden zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of enig ander document dat kan aantonen dat hij is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten zoals bepaald in de wet van 15.12.1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Pakistan omdat er gevaar is, zonder verdere verduidelijking. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het

louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Bovendien heeft betrokkene tot op heden nog geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

In casu blijkt dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt. In dat geval wordt volgens artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de dringendheid vermoed.

Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoger belang van het kind, en van artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker voert aan dat hij in het bezit is van een Afghaanse taskara, waarop zijn naam, leeftijd, geboorteplaats en foto staan afgebeeld. Geen van deze elementen werden correct door de Dienst Vreemdelingenzaken overgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker vervolgt met een grief gestoeld op de schending van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit, volgens hetwelk er aan een minderjarige geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

Verzoeker heeft zich nochtans ten allerlaatste op 4 mei 2026, via de tussenkomst van zijn raadsman minderjarig verklaard en hij stipt aan dat de Dienst Voogdij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift (4 mei 2026) nog niet was overgegaan tot een leeftijdsonderzoek. Bijgevolg mocht de gemachtigde volgens verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten geven.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt Afghaan te zijn, afkomstig uit Baghlan en omwille van zijn jonge leeftijd een kwetsbaar profiel te hebben. Hij verwijst naar een rapport van EUAA om aan te tonen dat in zijn provincie van afkomst er sprake is van willekeurig geweld. Nu verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft, komen de motieven van de bestreden beslissing niet overeen met zijn feitelijke situatie.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoger belang van het kind en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt een kind te zijn en dat bijgevolg, nu hiermee geen rekening is gehouden, er sprake is van een schending van het hoger belang van het kind en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Prima facie beoordeling

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

In casu is de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt daarin aangenomen dat verzoeker meerderjarig is (geboren in 2007) en wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd *“betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben”*.

Thans wordt de Raad evenwel geconfronteerd met het feit dat verzoeker verklaart een Afghaanse minderjarige te zijn en legt hij dienaangaande een (kopie van) een Afghaanse taskara voor met beëdigde vertaling. Volgens de beëdigd vertaler vermeldt de taskara dat verzoeker geboren is op (.../.../2010). Hij voegt er evenwel een *“noot van de vertaler (eigen vertaling)”* aan toe waarin hij verduidelijkt dat *“In het Pashto en het Dari lijken de cijfers 6 [teken] en 9 [ander teken] erg op elkaar en worden ze soms door elkaar gehaald vanwege de handgeschreven teksten zoals in deze taskara. Maar gezien de andere handgeschreven cijfers in deze taskara ben ik van mening dat de heer [naam verzoeker] in 1389 = 2010 is geboren en niet in 1386 = 2007. (eigen vertaling)”*

De Raad kan in deze niet blind zijn voor het feit dat er gerede twijfel is ontstaan aangaande de leeftijd van verzoeker en meer bepaald of verzoeker al dan niet minderjarig is. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat de bevoegde dienst, zijnde de Dienst Voogdij een onderzoek is gestart. Het dossier bevat een *“fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”*, ingevuld door de terugkeerbegeleider van het gesloten centrum te Brugge en communicatie dat verzoeker door de Dienst Voogdij ging gehoord worden voor een interview op 6 mei 2026 om 11 uur. De Raad heeft bijgevolg op zitting van 6 mei 2026 de behandeling van het dossier uitgesteld naar de zitting van 12 mei 2026 teneinde de bevoegde Dienst Voogdij toe te laten een beslissing te nemen aangaande de voorgehouden minderjarigheid. Echter op 12 mei 2026 kan verweerder enkel de communicatie van de Dienst Voogdij voorleggen dat er een probleem is omwille van *“twee verschillende vertalingen met betrekking tot zijn taskara (één meerderjarig – één minderjarig)”*. En waarbij de technisch deskundige van de Dienst Voogdij verklaart *“er werd verduidelijking gevraagd aan een derde”*. Thans moet dus vastgesteld worden dat de Dienst Voogdij nog niet tot een beslissing aangaande de betwiste meerderjarigheid is gekomen. Er is ook geen duidelijkheid geboden door deze dienst wanneer een beslissing mag verwacht worden.

Het feit dat de ‘Dienst Voogdij’, die als enige bevoegd is op grond van de artikel 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8, van titel XIII, hoofdstuk 6 *“voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002, zoals gewijzigd bij wet van 12 mei 2014 om over te gaan tot identificatie van de niet-begeleide minderjarigen, recent heeft beslist een leeftijdsonderzoek te openen, doet in hoofde van de Raad gerede twijfel ontstaan over de al dan niet meerderjarigheid van verzoeker, minstens kan niet gesteld worden dat er zekerheid bestaat over de meerderjarigheid van verzoeker.

De Raad is geenszins bevoegd om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid van verzoeker. Het komt anderzijds wel aan de Raad toe een effectief rechtsmiddel te bieden op grond van artikel 13 van het EVRM en op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het thans ingestelde beroep tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 21 april 2026.

Er kan niet ontkend worden dat het al dan niet meerderjarig zijn van verzoeker cruciaal is voor de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het weze herhaald dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan kenmerkt. Dit prima facie onderzoek moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter van het middel, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De thans bestreden beslissing vertrekt van de basispremissie dat verzoeker meerderjarig is. Door het supra uiteengezette, m.n. het lopende onderzoek door de bevoegde Dienst Voogdij, bestaat er gerede twijfel over deze basispremissie en is er thans in hoofde van de Raad geen zekerheid dat verzoeker meerderjarig is. Er is bijgevolg minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen, gestoeld op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit.

In deze stand van het geding acht de Raad het bijgevolg, omwille van de gerede twijfel, aangewezen het middel gestoeld op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het hoger belang van het kind, en artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit als ernstig te beschouwen.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker tijdens zijn gehoor door de politie op 22 april 2026 geen melding maakte noch van zijn Afghaanse nationaliteit, noch van zijn voorgehouden minderjarigheid, en nog minder van het gegeven dat hij een foto van zijn Afghaanse taskara bij zich had om zijn beweringen te staven. Integendeel, hij gaf aan niet naar Pakistan te kunnen terugkeren omwille van het gevaar aldaar. Nu verzoeker deze elementen heeft achtergehouden, kan hij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben. Verder werd verzoeker correct gehoord in het Engels en blijkt dat hij de vragenlijst – hoorrecht correct heeft getekend. Er blijkt op geen enkele wijze enig communicatieprobleem.

Verder stipt hij aan dat niet betwist is dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, hetgeen reeds voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, aldus verweerder.

De Raad volgt verweerder waar hij stelt dat uit het administratief dossier en meer bepaald het administratief rapport van 21 april 2026 van de federale politie en uit het 'formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling' prima facie niet kan afgeleid worden dat verzoeker niet gehoord zou zijn, of onzorgvuldig gehoord zou zijn door de politie. De Raad neemt dan ook in geen geval een ernstig middel aan op de aangevoerde schending van het hoorrecht of het adagium 'audi alteram partem'. De Raad volgt dan ook dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de gemachtigde niet kan verweten worden dat geen rekening werd gehouden met de Afghaanse taskara, die verzoeker pas later heeft voorgelegd. De Raad moet evenwel overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en kan er niet aan voorbijgaan dat thans aangaande een essentieel element, zijnde de minder- of meerderjarigheid van verzoeker gerede twijfel is ontstaan in hoofde van de bevoegde dienst, die een invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verder volgt de Raad eveneens dat niet betwist is dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Echter, hij kan niet volgen dat dit in casu volstaat voor het schragen van de bestreden beslissing. Artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt immers: *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*. Bijgevolg kunnen 'meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag' zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet ontkend worden dat het hoger belang van het kind, waarmee volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening gehouden worden, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, impliciet doch zeker verwijst naar het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het verweer van verweerder doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat indien een ernstig middel wordt aangenomen op een grondrecht zoals beschermd door artikel 15, lid 2 van het EVRM, aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel is voldaan op grond van artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet. Een uitvoering van het bevel naar Afghanistan zal een onomkeerbare schending uitmaken van zijn grondrechten nu de situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban in augustus 2021 voldoende en op concordante wijze is gedocumenteerd door onafhankelijke internationale organisaties. Bijkomend onderstreept verzoeker dat het EHRM heeft geoordeeld dat om het risico op een slechte behandeling te beoordelen, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in het land en met de

omstandigheden eigen aan verzoeker. Terwijl in casu geen rekening is gehouden met de situatie in Afghanistan.

Bijkomend herhaalt verzoeker minderjarig te zijn en die minderjarigheid houdt een specifieke kwetsbaarheidsfactor in, die de overheid verplicht tot een diepgaander geïndividualiseerd onderzoek. Zoals het EHRM reeds in de zaak Muskhadzhiyeva en anderen tegen België van 19 januari 2010 heeft gesteld, is de situatie van extreme kwetsbaarheid van het kind bepalend en primeert dit op zijn hoedanigheid als illegale vreemdeling.

De Raad stelt vast dat zoals supra aangegeven, verzoeker een concreet gegeven heeft aangebracht aangaande zijn voorgehouden minderjarigheid en er ligt communicatie voor van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat het onderzoek naar de minderjarigheid van verzoeker lopende is. Volgens artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel wordt aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Volgens het Grondwettelijk Hof dient het woord "*inzonderheid*" in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2). Zoals supra gesteld is er minstens twijfel over het ernstig karakter van het middel gestoeld op het hoger belang van het kind, dat door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt beschermd en deze bepaling verwijst impliciet doch zeker naar artikel 24 van het Handvest.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst naar artikel 3 van het EVRM maar geen schending aannemelijk heeft gemaakt op grond van die verdragsbepaling en bijgevolg het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan worden aangenomen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker niet enkel op artikel 3 van het EVRM heeft gewezen, maar eveneens op het feit dat hij minderjarig zou zijn. Gezien de gerede twijfel die dienaangaande is ontstaan, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat thans een uitvoerbare beslissing naar Pakistan voorligt, terwijl verzoeker thans beweert een Afghaan te zijn en ter zitting niet kan verduidelijkt worden naar welk land van bestemming de gemachtigde de terugkeer beoogt, dit terwijl het land van bestemming een cruciaal onderdeel is van een terugkeerbesluit (HvJ (grote kamer) 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, punten 114-115).

Bijgevolg is aan de derde cumulatieve voorwaarde voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 april 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES